

Sygn. akt **II AKa 21/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kaczmarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Marii Jarockiej

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. sprawy

A. K.

oskarżonej z art. 156 § 3 k.k., art. 157 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt II K 119/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Mania SSA Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 21/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 29 listopada 2017 r. oskarżoną A. K. uznano za winną spowodowania przy użyciu noża obrażeń E. K. w postaci rany ciętej w okolicy potylicznej, drobnego punktowego ubytku w naskórku śródbrzusza, rany ciętej u podstawy palca dłoni lewej i rany ciętej grzbietu tej dłoni, rany powierzchni podudzia prawego z przebicciem się i przecięciem skóry po strony prawej podudzia, rany stawu skokowego prawego, co skutkowało masywnym krwotokiem prowadzącym do wstrząsu krwotocznego i w następstwie czego E. K. zmarła tj. popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 156 § 3 k.k. i na tej podstawie skazano ją na karę 6 lat pozbawienia wolności. Nadto oskarżoną uznano za winną spowodowania przy użyciu tłuczka drewnianego obrażeń u M. B. (1)

naruszających czynności narządu ciała na okres do 7 dni tj. występku z art. 157 § 2 k.k. i na tej podstawie wymierzono jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono łączną karę 6 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie zawiera również rozstrzygnięcia w zakresie rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonej oraz co do dowodów rzeczowych i kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonej, w której zarzuca naruszenie przepisów postępowania tj. art. 193 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia, czy na przedmiotach, które służyły do zadania ran pokrzywdzonym, znajdują się ślady linii papilarnych i czy wskutek przekazania tych przedmiotów Instytutowi (...), nie doszło do przeniesienia śladów genetycznych pomiędzy tymi przedmiotami oraz art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie materiału dowodowego, który jest korzystny dla oskarżonej. Skarżący zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżona popełniła zarzucane jej czyny zabronione podczas, gdy nie znajduje to uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Autor apelacji zarzuca również naruszenie prawa materialnego tj. przez niezastosowanie art. 12 k.k. oraz rażącą niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonej kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności w sensie surowości. Stawiając te zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o zmianę wyroku i przyjęcie co do obu czynów konstrukcji przestępstw czynu ciągłego i zastosowanie art. 12 k.k. bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest trafny. W świetle wyników rzetelnej i całościowej analizy zgromadzonych materiału dowodowego, Sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, co do trafności ustaleń Sądu pierwszej instancji, że oskarżona A. K. swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstw określonych w art. 156 § 3 k.k., a więc że wielokrotnie ugodziła nożem E. K., skutkujące ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu tj. masywnym krwotokiem zewnętrznym prowadzącym do wstrząsu krwotocznego i w następstwie tych obrażeń pokrzywdzona zmarła, a także, że uderzyła tłuczkiem w głowę i twarz M. B. (1) powodując u niego obrażenia naruszające prawidłowe czynności ciała do dni 7, a więc czynu z art. 157 § 2 k.k. Należy podkreślić, iż w toku postępowania w sposób niewątpliwy wykazane zostało, że w chwili inkryminowanego zdarzenia w mieszkaniu oskarżonej przebywała ona, pokrzywdzona oraz świadek M. B. (1). Bezspornym jest też, czego nie kwestionuje oskarżona, świadek M. B. (1) spał w sąsiednim pomieszczeniu. Dysponując pełnym materiałem dowodowym, Sąd orzekający w sposób przekonujący oraz zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia przedstawił, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie o sprawstwie i winie oskarżonej w zakresie obu przypisanych jej czynów oraz ich ocenie prawnej. Zasadnie Sąd ten w oparciu o uznane za wiarygodne depozycje świadka M. B. (1) ustalił, iż oskarżona podczas kłótni z pokrzywdzoną wielokrotnie ugodziła ją nożem w różne części ciała, a następnie w drugim pomieszczeniu tłuczkiem dwukrotnie uderzyła w twarz i głowę, śpiącego na łóżku świadka, a następnie wygoniła go z mieszkania. Istotnym jest również, co przyjął Sąd orzekający w oparciu o zgromadzone dowody w postaci zeznań, J. L., A. S., J. D., a także M. B. (1), że między obiema kobietami często dochodziło do kłótni i agresywnych zachowań, przy czym to właśnie A. K. była osobą, która nadto według zeznań H. K. i przedstawionych przez nią na rozprawie zaświadczeń lekarskich, dopuszczała się wielokrotnie pobicia pokrzywdzonej. Istotnym jest również i fakt, na który trafnie zwrócił uwagę Sąd merytoryczny, że A. K. była karana za czyny przeciwko zdrowiu, a także odbywa obecnie karę pozbawienia wolności za czyn kwalifikowany z art. 157 § 1 k.k. z wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 15 stycznia 2018 r. (k. 719). Te fakty w zestawieniu z relacjami świadków dowodnie wskazują na cechy oskarżonej, jako osoby agresywnej, gwałtownej, skłonnej do przemocy. Mając na uwadze okoliczność, iż w pomieszczeniu, gdzie przebywały pokrzywdzona i oskarżona, nie było innych osób, a na zabezpieczonym nożu ujawniono wyłącznie ślady pochodzące od obu wymienionych kobiet, to nie sposób inaczej, jak Sąd merytoryczny wnioskować, że obrażenia pokrzywdzonej spowodowała właśnie oskarżona A. K.. Potwierdza to również spostrzeżenie świadka M. B., że przy opuszczaniu mieszkania pokrzywdzonej – widział płaczącą, trzymającą się za nogę pokrzywdzoną, która siedziała w

fotelu. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy przepisu 193 § 1 i 2 k.p.k. Wykonane przez (...) w S. badania daktyloskopijne w ocenie Sądu Odwoławczego nie budzą zastrzeżeń. Szczątkowy materiał śladów linii papilarnych w ocenie biegłego sądowego był niewystarczający do przeprowadzenia badań identyfikacyjnych (k. 261-273), a zatem ponowne przeprowadzanie tych badań jest niecelowe. Natomiast nie sposób kwestionować wyników badań kryminalistycznych przeprowadzonych przez Instytut (...) w B. wskazujących o obecności śladów genetycznych na nożu oraz tłuczku drewnianym pochodzących od oskarżonej (k. 313-353) tylko na tej podstawie, że wątpliwości, co ich wartości zgłasza skarżący.

Zarzut naruszenia art. 12 k.k. poprzez niezastosowanie go do obu czynów oskarżonej jako jednego czynu ciągłego jest chybiony. Treść tego zarzutu wskazuje, że autor apelacji nie rozumie istoty tego przepisu. Skoro oskarżonej przypisano popełnienie dwóch przestępstw naruszających dobra osobiste E. K. oraz M. B. (1), to w świetle treści powołanego przepisu nie jest możliwe uznanie zachowania oskarżonej za jeden czyn zabroniony. Zgodnie z treścią art. 12 k.k. w sytuacji, gdy przedmiotem zarzutu jest dobro osobiste warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony, jest tożsamość pokrzywdzonego. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi.

Reasumując, Sąd pierwszej instancji zgromadził wszystkie możliwe do przeprowadzenia dowody, w sposób logiczny i rzetelny przedstawił swoje przekonanie o sprawstwie i winie oskarżonej w zakresie przypisanych jej przestępstw. Ocena prawna tego Sądu jest poprawna, wnioski ocenne wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych poprzez przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy i bezstronności, a tym samym nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych art. 7 k.p.k.

Także zarzut rażącej surowości orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności nie jest uzasadniony. Sąd Okręgowy dokonując rozstrzygnięcia w zakresie kary właściwie wskazał na istniejące okoliczności przemawiające zarówno przeciw, jak i za oskarżoną. Z jednej strony wskazał na jej demoralizację – nadużywanie alkoholu, agresywność oraz dotychczasową karalność. Z drugiej zaś okoliczności świadczące o relacjach między nią a pokrzywdzoną – ich wzajemne klótnie, alkoholizowanie się, dopuszczanie się wzajemnie przemocy. Te wszystkie okoliczności niewątpliwie Sąd Okręgowy wyważył zarówno przy kształtowaniu kar jednostkowych jak i karze łącznej pozbawienia wolności. Jeśli się zważy na zagrożenie ustawowe przestępstwa stypizowanego w art. 156 § 3 k.k. to wymierzona za ten czyn kar 6 lat pozbawienia wolności, a więc w połowie ustawowego zagrożenia, w żadnym razie nie może być uznana za nadmiernie surową. Przeciwnie, jeśli się uwzględni istniejące w sprawie okoliczności obciążające, to orzeczoną karę za ten czyn należało uznać, jako zdecydowanie umiarkowaną. Także kara łączna przy uwzględnieniu okoliczności podmiotowo-przedmiotowych, została właściwie ukształtowana.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok jako trafny utrzymał w mocy. Zważywszy na fakt, że oskarżona nie posiada żadnego majątku oraz ma do odbycia długoletnią karę pozbawienia wolności, Sąd zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych).

Ze względu na to, że obrońca oskarżonej pełnił te czynności z urzędu, zasądzono na jego rzecz wynagrodzenie za drugą instancję (art. 29 ust. 2 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze tekst jedn. Dz.U.2017.2368 oraz § 19 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Dz.U.2016.1714).

SSA Piotr Bordniak SSA Andrzej Mania SSA Bogumiła MetECKA-Draus